

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 259/25
4.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., са боравиштем у улици..., чији је пуномоћник Бојан Тадић, адвокат из Уба, Карађорђева бр.1, против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., ..., чији је пуномоћник Радојко Денић, адвокат из Уба, Вука Караџића бр.34, ради заштите од насиља у породици, са предлогом за одређивање привремене мере, одлучујући о жалби тужиле, изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П2 188/24 од 09.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Убу П2 188/24 од 9.12.2024. године у ставу првом, делу става другог којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд забрани туженима ББ и ВВ прилазак тужилци на удаљености мањој од 200 м и да им забрани приступ у простор око места становања тужиле у ..., ..., те да се туженој ВВ забрани приступ у простор око места рада тужиле-зграде ... у ... и забрани даље узнемиравање тужиле, као и у ставовима трећем и четвртном изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Убу П2 188/24 од 09.12.2024. године у преосталом делу става другог изреке и одређује мера заштите од насиља у породици у односу на туженог ББ, те се истом забрањује да приступа у простор око места рада тужиле -зграде ... у ... и даље узнемиравање тужиле, која мера ће трајати у року од годину дана.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд одреди меру заштите од насиља у породици, као и да суд туженима наложи иселење из стана површине 78 м², број посебног дела ..., број улаза ..., евиденцијски број ..., који се налази на другом спрату стамбено – пословне зграде број ..., постојеће на кат. Парцели ... КО ... и гараже површине од 12

м2, која се налази у истој стамбено – пословној згради, број посебног дела ..., евиденцијски број ..., број улаза ..., те да се тужиља овласти да се усели у описане непокретности, и да у том циљу, сама или преко трећег лица, промени браве на улазним вратима наведеног стана и гараже, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд забрани туженима прилазак тужилји на удаљености мањој од 200 м, као и да им забрани приступ у простор око места становања тужиље у ..., улица ..., као и простор око места рада тужиље – зграде ... у ..., те да се туженима забрани даље узнемиравање тужиље, све у року од 15 дана. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужиље за одређивање привремене мере којим је тражила налагање туженима исељење из стана површине 78 м2, број посебног дела ..., број улаза ..., евиденцијски број ..., који се налази на другом спрату стамбено – пословне зграде број ..., постојеће на кат. Парцели ... КО ... и гараже површине од 12 м2, која се налази у истој стамбено – пословној згради, број посебног дела ..., евиденцијски број ..., број улаза ..., те да се тужиља овласти да се усели у описане непокретности и да у том циљу, сама или преко трећег лица, промени браве на улазним вратима наведеног стана и гараже, одмах по пријему овог решења, те да иста привремена мера траје до правноснажног окончања овог спора и да има дејство решења о извршењу, пре правноснажности. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженима на име парничних трошкова поступка плати износ од 47.250,00 динара, у року од 8 дана по пријему преписа ове пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога.

Тужени су доставили одговор на жалбу тужиље.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама) у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд, као другогостепени, пази по службеној дужности, нити другим повредама поступка које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и непарничар ГГ, син тужених, закључили су брак 28.4.2023. године, који је уписан у матичну књигу венчаних под текућим бројем ... за матично подручје ... за 2023. годину. Тужиља се уз дозволу туженог ББ, заједно са супругом ГГ, уселила фебруара 2023. године у предметни стан површине 78 м2, број посебног дела ..., број улаза ..., евиденцијски број ..., који се налази на другом спрату стамбено – пословне зграде број ..., постојеће на кат. Парцели ... КО ..., чији је власник тужени ББ, и у истом је живела све док се није иселила на захтев тужених. Тужени су у септембру месецу 2024. године, саопштили сину ГГ да имају намеру да одјаве тужилју са адресе стана, јер стан желе да издају у закуп, а закупнину да користе за његово лечење и за потребе издржавања његовог малолетног детета из претходног брака. Дана 15.11.2024. године, у јутарњим сатима,

тужени су дошли у поменути стан, где су сели у дневну собу и саопштили тужиљи да спреми своје ствари и исели се из предметног стана из разлога што је тужени ББ имао намеру да стан остави унуку, који је дете из претходног брака њиховог сина ГГ, а који живи у ... као подстанар и коме ГГ није плаћао издржавање последњих 8 месеци. Том приликом тужени је тужиљи показао одлуку ПС Уб о одјави тужиље са поменуте адресе, а на коју адресу је управо тужени на молбу тужиље, пријавио исту. Током тог времена син тужених, ГГ, а супруг тужиље налазио се на издржавању затворске казне (ГГ је током живота у затвору провео 15-16 година, а реч је о лицу које се лечи од наркоманије). Тог дана по пријави тужиље, која се односила на то да тужени желе да је иселе из стана, интервенисао полицијски службеник ДД, сведок у овом поступку, и том приликом му је врата стана отворила тужиља, а у дневној соби затекао је тужене. Обе стране су тада изјавиле да су тужени саопштили тужиљи да она више не може да борави у овом стану, јер желе да стан дају њиховом унуку по сину ГГ, а тужиља је истог дана почела да се пакује. Поводом нове пријаве тужиље да је тужена ВВ снима мобилним телефоном, за време док се паковала, поново је интервенисала полиција, односно поменути полицијски службеник и том приликом је у стану поред тужених затекао још једну особу женског пола, која је тужиљи помагала приликом паковања. Тужени критичном приликом нису вређали тужиљу, нису јој претили, нити су је фотографисали и сачињавали видео записе тужиље, нити је реч о упаду у стан, већ су тужени обавестили тужиљу да без правног основа не може даље да борави у стану чији је власник тужени ББ, те да желе да спакује ствари и исели се из стана, а што је тужиља учинила и истог дана се иселила. Тужени ББ је уз помоћ бравара истог дана заменило браву на улазним вратима стана, а тужиља је наредног дана туженим послала кључеве од страна по колегиници из ... Након 5-6 дана од овог догађаја дошло је до наредне полицијске интервенције када је тужиља дошла у просторије ПС Уб око 20,00 часова, тврдећи да јој тужени ББ прети преко колегинице из ..., након чега је обављен разговор са тужиљином колегиницом, али у њеној изјави није било никаквих навода о претњи тужиљи од стране туженог ББ, већ само да ће он доћи у ... да потражи тужиљу у вези плаћања 500 евра, као накнаду за штету која му је проузрокована у стану, те како би тим новцем окречио стан и платио заостале рачуне. Из обавештења о изреченој хитној мери ПС Уб бр.24676/2024-1-4 од 20.11.2024 године, произлази да је надлежни полицијски службеник ПС Уб обавестио тужиљу као могућу жртву насиља у породици да је туженом као могућем учиниоцу насиља у породици због наведене претње изречена забрана контактирања и приласка тужиљи почев од 20.11.2024. године у 22,15 часова до 22.11.2024. године до 22,15 часова. Решењем Основног суда у Убу Нп бр.85/24 од 21.11.2024. године хитна мера је продужена до 22.12.2024. године до 22,15 часова. Увидом у специјалистички извештај специјалисте психијатрије, Дом здравља Уб од 22.11.2024. године, који гласи на име тужиље, утврђено је да је иста била присутна наведеног дана ради првог прегледа код психијатра када је констатовано да је видно узнемирена, уплакана, да је доживела непријатност пре пар дана, јер су је родитељи њеног супруга избацили из стана. Увидом у специјалистички извештај истог лекара од 2.12.2024. године, утврђено је да је реч о контролном прегледу тужиље где је констатовано да тужиља отежано функционише, али да се труди да иде на посао и обавља све активности, да тада потисне све непријатности и прија јој да ради, док у стану осећала лупање срца и страх, боји се док иде улицом, тешко заспи, али спава до ујутру, да има лошу концентрацију, да не може да чита, што је раније радила свакодневно. Из исказа ЂЂ утврђено је да ју је тужиља позвала телефоном у стању

усплахирености захтевајући да дође, да се тужилца тресла, да није могла да говори, имала је панични страх, закључала се у собу и није излазила из исте.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби чланова 197 став 1, 2 и 3 и 198 став 1 Породичног закона, првостепени суд је оценио да у поменути поступацима тужених нема елемената који би се могли сматрати насиљем у породици, због чега је тужбени захтев одбијен као неоснован. По становишту првостепеног суда тужени су поменутог дана дошли у стан, чији је власник тужени ББ, у коме је уз дозволу туженог тужилца живела извесно време и саопштили јој да више ту не може да борави, захтевајући да се са својим личним стварима исели из стана. Том приликом тужени је тужилци показао одлуку ПС УБ о одјави са поменуте адресе на коју адресу је управо тужени на молбу тужилце, пријавио тужилцу. Због наведеног, по утврђењу првостепеног суда, тужилци је било јасно да не постоји правни основ по коме би она и даље боравила у поменутом стану, чији је он власник што је иста и прихватила, јер се истог дана и иселила. Поменути понашањем тужени нису угрозили телесни интегритет, душевно здравље, нити пак спокојство тужилце, нису се дрско и безобзирно понашали према њој, што све произлази из утврђеног чињеничног стања, а посебно из исказа полицијског службеника, који је у више наврата интервјуисао по пријави тужилце ради насиља у породици. Утврђена чињеница да се тужилца приликом доласка сведока ТТ тресла, да није могла да говори, да је имала панични страх, да се закључала у собу, не говори у прилог наведеног недопуштеног понашања тужених према њој и постојању насиља у породици, јер како је напред утврђено, исти нису према тужилци поступали на било какав начин, који би представљао насиље у породици у смислу цитираних законских одредби, већ иста реакција тужилце представља њен субјективни доживљај ситуације у којој се затекла, пошто је знала да је до тада боравила у стану без икаквог правног основа уз дозволу туженог ББ као власника стана. Само тражење од стране туженог новчаног износа за накнаду причињене штете у стану и трошкова кречења стана, такође, не представља било какав акт насиља, већ је реч о грађанско правном односу између поменутих лица, поводом кога је тужени желео да пронађе начин да га оствари, на миран начин, ван суда, тако да његова намера да тужилцу потражи на радном месту, ради дуга, не представља било какву намеру туженог да на тај начин изрази дрско, безобзирно и злонамерно понашање, нити пак да угрози спокојство тужене. Што се тиче тужене ВВ, првостепени суд је утврдио да конкретном приликом иста, скоро да није ни учествовала у разговору између тужилце и туженог ББ, нити је предузимала било какве поменуте радње које се односе на фотографисање својим мобилним телефоном, тако да ни у њеним поступцима нема понашања које би се окарактерисало као насиље у породици. Како је првостепени суд утврдио да тужени према тужилци нису учинили насиље у породици, то је одбио тужбени захтев у целости доносећи одлуку као у ставу првом и другом изреке.

Како је тужбени захтев одбијен као неоснован, првостепени суд налази да не постоји ни основ за одређивање привремене мере у овом спору, којим је тражено налагање туженицима да се иселе из предметног стана, уз овлашћење тужене да се усели у исти јер она није учинила вероватним постојање свог потраживања да би привремена мера била одређена у складу са одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је у смислу одредби члана 153

став 1 и члана 163 став 1, 2, 3 и 4 ЗПП.

Оцењујући жалбене наводе тужиле, по оцени Апелационог суда у Београду првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујећем делу јасне и довољне разлоге, које у целости прихвата и овај суд и у смислу одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Наиме, насиље у породици дефинисано је чланом 197 Породичног закона, тако што је у ставу 1. прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, док су у ставу другом наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице. Према члану 198 став 1 истог закона против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим члановима породице.

Правилно тумачење наведене одредбе подразумева да би се радило о насиљу у породици, мора постојати јасна граница између жртве и насилника, при чему је члан породице жртва насиља, подређен и немоћан у односу на члана породице који се сматра насилником, који вољно-дрским, безобзирним и злонамерним понашањем угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице (жртве). Разграничење између насилника и жртве у породичном окружењу од утицаја је и на утврђење постојања насиља у породици али и за одређивање адекватне мере заштите од насиља, чија је сврха спречавање и престанак таквог понашања које представља насиље. У циљу његовог спречавања, неопходно је да суд покаже “нулту толеранцију” на насиље, што подразумева да се свако понашање које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуницирања са члановима породице квалификује као насиље у породици, при чему није неопходан континуитет у испољавању таквог понашања да би се квалификовало као насиље у породици.

Да би одређено понашање једног члана породице према другом представљало насиље у породици цени се и утврђује применом објективних критеријума, а не на основу субјективног виђења члана породице који сматра да се над њим врши насиље.

Из утврђеног чињеничног стања, насупрот жалбеним наводима тужиле у вези са одлуком у потврђујућем делу, правилно је првостепени суд утврдио да у поступањима тужених нема елемената који би се могли сматрати насиљем у породици. У конкретној ситуацији тужени су дошли у стан, чији је власник тужени ББ, а у коме је уз дозволу наведеног туженог живела тужила, и том приликом тужени ББ је саопштио тужили да ту више не може да борави и захтевао је да се иста са својим личним стварима исели из стана, а што је тужена прихватила и истог дана се иселила из предметног стана. Како је тужени ББ власник предметног стана, који има право да одлучује ко ће у њему боравити, то сама чињеница да је тужени ББ тражио од тужиле да се исели из његовог стана, која није праћена претњама или другим облицима угрожавања телесног или

душевног интегритета тужиље, не може се сматрати насиљем у породици, како то правилно закључује првостепени суд. Тужиља осим сопствених навода није доказала другим доказним средствима да су у понашању тужених дана 15.11.2024. године присутни елементи насиља, нити да је неопходно одређивање предложене мере заштите од насиља у породици према туженима у овом случају, с обзиром на то да тужени својим понашањем нису угрозили телесни и душевни интегритет тужиље, нити спокојство тужиље, а што све произлази из утврђеног чињеничног стања, а посебно из исказа полицијског службеника, који је критичног дана у више наврата интервенисао по пријави тужиље за насиље у породици. Сама чињеница да се тужиља приликом доласка сведока ЂЂ тресла, да није могла да говори, да је имала панични страх, представља субјективни доживљај спорне ситуације у којој се она нашла и само по себи није довољно да би се ситуација могла квалификовала као акт насиља у породици, јер тужени нису поступали на било какав начин који би представљао акт насиља у породици, јер у понашању тужених нема елемената претњи, застрашивања и угрожавања сигурности тужиље. Имајући у виду наведено, те да је тужени Радован власник спорног стана у ком је тужиља уз његову сагласност живела, те да се она по његовом налогу иселила из истог и да сада борави на другој адреси, то је правилно првостепени суд одбио тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да суд одреди мере заштите од насиља у породици, тако што би се туженима наложило да се иселе из стана површине 78 м², број посебног дела ..., улаз ..., евиденцијски број ..., који се налази на другом спрату стамбено-пословне зграде бр..., постојеће на кат. Парцели ... КО ... и гараже површине 12 м², која се налази у истој пословно-стамбеној згради, те да се тужиља овласти да се усели у предметне непокретности и да, сама или преко трећег лица, промени браве на улазним вратима стана и гараже, те да се забрани туженима прилазак тужиљи на удаљености мањој од 200 метара, као и простор око места становања тужиље у ..., ..., с обзиром да не постоје објективне околности које би оправдавале одређивање предложених мера.

Такође, како тужена ВВ конкретном приликом скоро да и није учествовала у разговору између туженог ББ и тужиље, нити је предузимала било које радње које се односе на фотографисање и снимање тужиље, као и којим се угрожава њен телесни интегритет, душевно здравље или спокојство исте, то не постоје објективне околности да се истој изрекне мера заштите од насиља у породици и забрани приступ у простор око места рада тужиље-зграда ...у ... и забрани даље узнемиравање тужиље.

Неосновани су жалбени наводи тужиље којим оспорава примену материјалног права, а заправо указује на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, уз оспоравање оцене изведених доказа, указујући да првостепени суд није правилно оценио да понашање тужених представља дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које је пример психолошког и економског насиља. Ово са разлога што је првостепени суд правилном применом члана 8. ЗПП, оценом изведених доказа утврдио битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву, а жалбеним наводима тужиље не доводи се у сумњу чињенично-правни закључак првостепеног суда у побијаној пресуди. Наиме, из утврђеног чињеничног стања произлази да спорног дана 15.11.2024. године тужени нису поступали на начин који би представљао акт насиља у породици, због чега су неосновани жалбени наводи тужиље да је била изложена психолошком насиљу. Такође, како је тужиља у радном односу и остварује зараду из које се издржава, те како живи

код сведока ЂЂ, следи да тужила са туженима није ни у односу економске зависности као положаја за испољавање економског насиља. Имајући у виду наведено, по мишљењу другостепеног суда у конкретном случају између тужених и тужиле не постоји однос насилник-жртва у вези са одлуком у потврђујућем делу, па је правилно првостепени суд применом одредби члана 197 и 198 Породичног закона одбио тужбени захтев тужиле у том делу.

Правилна је и одлука првостепеног суда из става трећег изреке ожалбене пресуде, којим је одбијена предложена привремена мера, с обзиром да није утврђена вероватност потраживања тужиле, који је неопходан услов за одређивање привремене мере, те самим тим нема основа за одређивање исте у смислу одредбе члана 449 Закона о извршењу и обезбеђењу, због чега су неосновани жалбени наводи тужиле којима се побија ожалбена пресуда и у том делу.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, због чега, иако су исти цењени нису посебно образлагани у смислу овлашћења другостепеног суда из члана 396 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу четвртм изреке ожалбене пресуде, јер је одлука у том делу донета правилном применом одредаба из чланова 153 и 154 ЗПП, а извршено делимично преиначење у односу на туженог ББ није битно утицало на висину досуђених трошкова поступка.

Имајући у виду наведено, на основу одредбе члана 390 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Међутим, одлука првостепеног суда у преосталом делу става другог изреке, у односу на туженог ББ донета је услед погрешне примене материјалног права, на шта се основано указује жалбом тужиле.

Наиме, мере заштите прописане одредбом члана 198 Породичног закона изричу се у складу са извршеном врстом насиља и циљем заштите, као санкција за учињену повреду, али и из превентивних разлога ради спречавања будућег узнемиравања и насиља и обезбеђења спокојства и безбедности члана породице према којем је насиље извршено.

Како је туженом ББ, као могућем учиниоцу насиља, била изречена забрана контактирања и приласка тужиле почев од 20.11.2024. године у 22.15 часова до 22.11.2024. године до 22,15 часова, која је продужена решењем Основног суда у Убу Нп 85/24 од 21.11.2024. године до 22.12.2024. године, јер је исти поручио тужиле преко колегинице да припреми 500 еура како би стан био окречен или ће у супротном отићи у ... у којој ради да тражи новац, то полазећи од принципа "нулте толеранције" на насиље, Апелациони суд је става да је у конкретној ситуацији оправдано одређивање мере заштите да се туженом ББ забрани приступ у простор око места рада тужиле -зграде ... у ... и да се истом забрани да даље узнемирава тужилу. Заштитна мера је одређена из превентивних разлога, како би се евентуално спречило будуће узнемиравање тужиле, а тиме обезбедило и спокојство тужиле.

Време трајања ове заштитне мере овај суд је одредио на период од годину дана, на основу одредбе члана 198 став 2 Породичног закона.

Из ових разлога, првостепена пресуда је у том делу преиначена и одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде на основу члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку у вези са чланом 202 Породичног закона.

**Председник већа-судија,
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић